

Nr 956

Av herr Fälldin m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 115, angående ändrade grunder för den frivilliga arbetslöshetsförsäkringen.

(Lika lydande med motion nr 777 i Första kammaren)

De förslag till riktlinjer för statens stöd till arbetslöshetskassorna, som framlägges i proposition nr 115, bör enligt vår mening inte godtagas till den del de gäller arbetslöshetskassor med hög arbetslöshetsfrekvens. Avgiftsned-sättningen för medlemmarna i dessa kassor, som regelmässigt har höga avgifter i förhållande till dagersättning, kan inte anses tillräcklig. En bärande tanke i direktiven för 1960 års arbetslöshetsförsäkringsutredning, vars betänkande ligger till grund för propositionen, var, att en sådan avgiftsutjä-mning skulle eftersträvas, att de sämst ställda arbetslöshetskassorna skulle få möjlighet att höja sina låga dagersättningar utan att detta skulle behöva få konsekvenser i form av kraftigt höjda avgifter för medlemmarna. Denna tanke har inte fullföljts av utredningsmajoriteten och inte heller i proposi-tionen. De av utredningsmajoriteten och av departementschefen förordade riktlinjerna skulle medföra att medlemmarna i de sämst ställda kassorna skulle få avgifter som i förhållande till dagersättningen skulle vara tio gånger större än avgifterna i de bäst ställda kassorna.

Departementschefen anser sig inte kunna biträda det förslag om ytterli-gare avgiftsutjämnning, som reservationsvis framförts inom utredningen. Han förordar i stället att kassor, som är speciellt hårt belastade och därför har särskilt höga avgifter, efter prövning i varje enskilt fall, bör lämnas stöd av särskilda medel som tidigare beviljats till sådant ändamål. Det temporära stöd som infördes genom beviljandet av nämnda medel 1959 och 1960 skulle således bli permanent. För de åsyftade arbetslöshetskassorna och deras medlemmar har dock en sådan metod en allvarlig olägenhet. Eftersom det inte finns några grunder för hur, när och med vilka belopp stödet skall utgå, kan inte kassorna förlitande sig på detta stöd ge medlem-marna bättre dagersättningar och slopa säsongbegränsningar utan måste utgå från att vad som vid genomförandet av dylika förbättringar erfordras utöver vad som erhålles enligt de angivna statsbidragsgrunderna helt måste bestridas med avgiftsmedel. Detta kommer att hämma och försvåra genomförandet av även mycket angelägna förbättringar. Syftet att ge de

1 — *Bihang till riksdagens protokoll 1964. 4 saml. Nr 956—961*

åsyftade kassorna — för vilka hög arbetslöshetsfrekvens, låga dagersättningar, restriktiva säsongbegränsningar, höga avgifter och små fonder är karakteristiskt — tillräckliga möjligheter att förbättra försäkringen för sina medlemmar kan således inte fullföljas med den metod som departementschefen föreslagit.

Såsom föreslagits i den förut nämnda reservationen, som rönt stor tillslutning i remissvaren, bl. a. från socialstyrelsen, Försäkringskassaförbundet, Landsorganisationen och Arbetslöshetskassornas samarbetsorganisation, bör den i propositionen påbörjade skalan för förhöjning av grundstatsbidraget fullföljas. Detta bör ske enligt vad som nedan anges.

<i>Procent varmed tioårsgenomsnittet överskridits</i>	<i>Procent varmed grundstatsbidraget förhöjes</i>
75— 99,9	10
100—149,9	25
150—199,9	40
200—299,9	50
300—399,9	60
400 och däröver	70

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen vid sin behandling av proposition nr 115 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att grundstatsbidrag till arbetslöshetsförsäkring må förhöjas i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 17 april 1964

Thorbjörn Fälldin

Rune Gustavsson

David Gomér

i Alvesta

Johannes Antonsson

Jan-Ivan Nilsson

Karl Gust. H. Boo